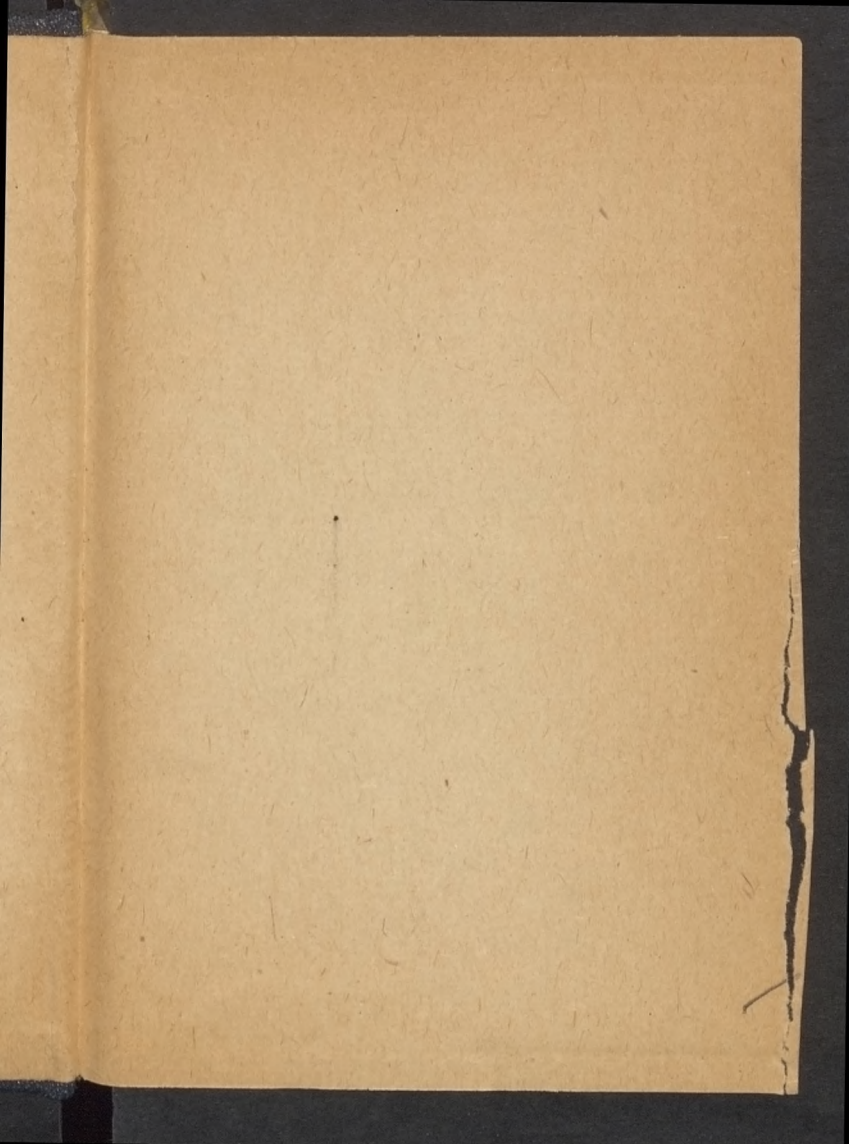
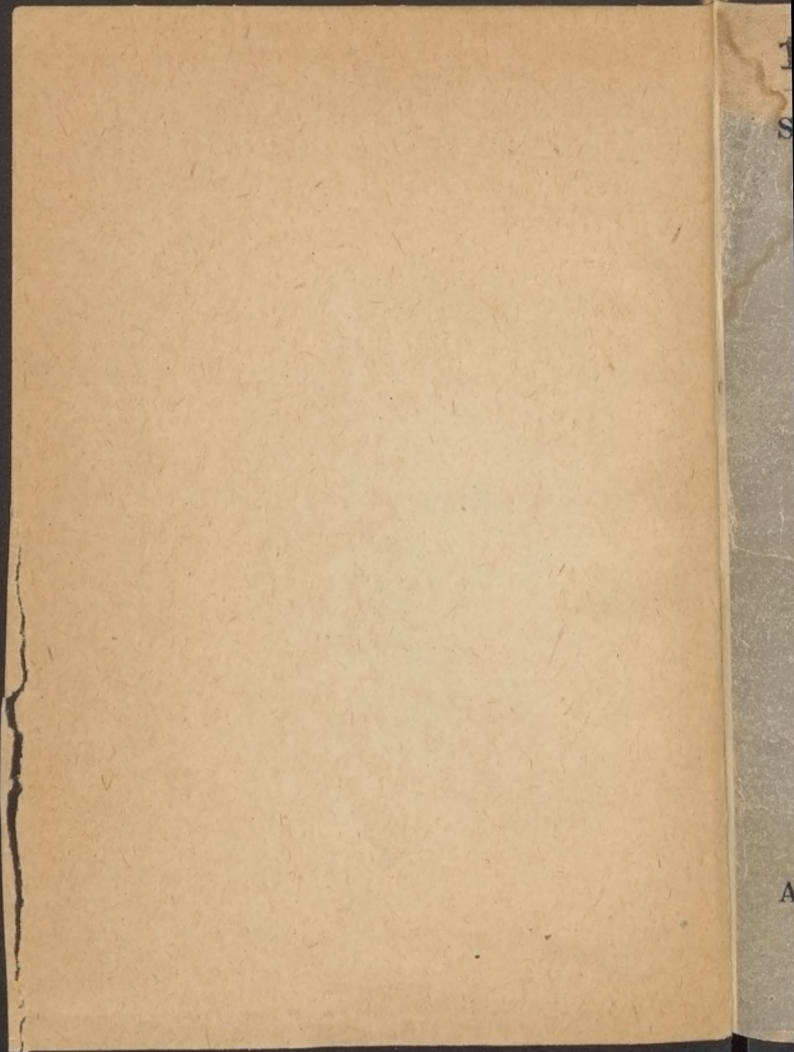

192,956

The image shows the front cover of a book. The spine and the four corners are bound in a dark blue, textured material, possibly leather or cloth. The central portion of the cover is decorated with a marbled paper pattern in shades of brown, tan, and black. The number '192,956' is printed in a gold or yellow color on the blue spine area.

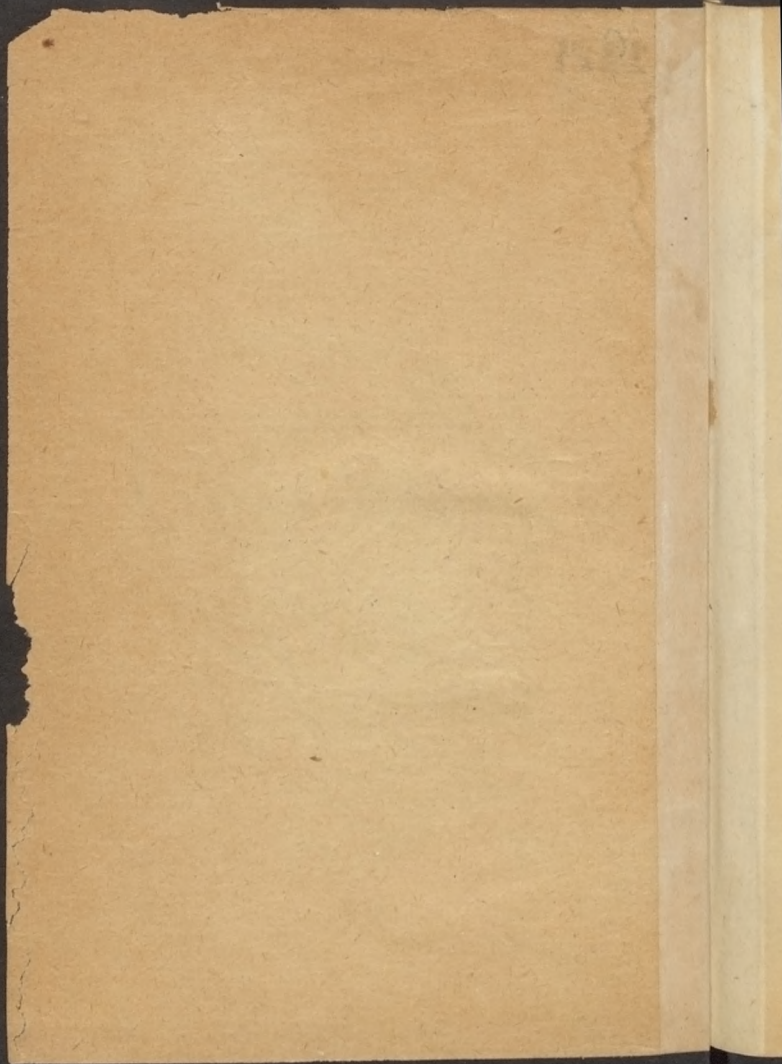

192956

SZEP ERNŐ: ELALVÓ HATTYU

AZ AMICUS KIADÁSA 1924

E

A

E L A L V Ó H A T T Y U

S Z É P E R N Ó

V Á L O G A T O T T

V E R S E I

A M I C U S K I A D Á S

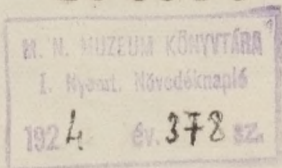
P. o. könyv
1912 bs

Ezerkilencszázhuszonnégyszázötven
husvét havában nyomtatta
a Világosság-nyomda r. t.
25 amatőrpéldány készült
merített papíron, ezeket a
költő ellátta aláírásával.

(R
2)

192956

A FALU ÉJSZAKA

Teli van az ég ezüst pitykével.
Mi tündöklk a tejúton éjjel,
Tán az Isten mosolya.
Dávid képe álmodik a holdban,
Szól a tücsök, csak nem tudni hol van,
Szín ezüst a pocsolya.

A fa mintha elfáradva állna.
Milyen csendes a kazalnak álma.
Hova bútt a kis madár?
Az udvarban üres szekér árvúl,
Csüng a szerszám görbülő rúdjárúl.
Minden ajtó zárva már.

De ijesztő sötét a vakablak.
A kutyák de nyugtalan ugatnak.
Csizma toppan, bús, nehéz:
A halál sétál a pallón végig
Fekete szűrben, kaszája fénylik,
Minden ablakon benéz.

GYERMEKJÁTÉK

Mikor én kis flú voltam,
Kis lovon nem lovagoltam,
Nem volt nékem ponnlovam,
Ponnlovam,
Ponnlovam,
Pedig de szép mikor rohan.

Ponnlovon sose ültem,
Kis biciklin se repültem,
Nem volt szép kis kerékpárom,
Kerékpárom,
Kerékpárom,
Pedig de jó rajta nyáron.

Nem volt nékem mesés könyvem,
Nem volt csak iskolás könyvem,
Pedig de jó otthon este,
Otthon este,
Otthon este,
Lapozni ábrát keresve.

Sohase volt cifra kockám,
Kis kastélyom meg tornyoeskám,
Kis hajóm meg kis vasútam,
Kis vasútam,
Kis vasútam,
Elútazni sose tudtam.

Én nem kaptam kardot, csákót,
Sárgarézbul messzillátót,
Sose vitték hippodromba,
Hippodromba,
Hippodromba,
Jó hogy lyukas volt a ponyva.

Az a ponyva szétment régen,
Elmúlt az én gyermekségem,
Én már régen felserdültem,
Felserdültem,
Felserdültem,
A nagyok közé kerültem,

Én játékot már nem kérek,
A sok gondtól rá sem érek,

De meghalok én is egyszer,
Én is egyszer,
Én is egyszer,
S a mennyországba megyek fel.

Kiállok majd a tejútra,
Arra visz az isten útja.
Az újjamat majd felnyújtom,
Majd felnyújtom,
Majd felnyújtom,
Ha elsétál a tejúton.

Észrevesz az isten engem,
Megszólalok szépen, csendben;
„Kérem én még nem játszottam,
Nem játszottam,
Nem játszottam,
Játszani szeretnék mostan.“

Megfogja majd a kezemet,
Angyalok közt maga vezet
Szegény gyerek otthonába,

Otthonába,
Otthonába,
Mennyei gyerekszobába.

Megkapom ott kardom, csákóm,
Sárgarézből messzillátóm,
Képes könyvem, cifra kockám,
Cifra kockám,
Cifra kockám,
Lesz kastélyom meg tornyoeskám.

Ami nem volt, lesz ott jócskán,
Kis vasútam meg hajócskám,
Beültetnek hippodromba,
Hippodromba,
Hippodromba,
Én élvezem azt magamba.

Hogyha kedvem abba telk,
Ponnillovam megnyergellk,
Kis biciklim előhozzák,
Előhozzák,

Előhozzák,

Ugy járom a mező hosszát.

Égmezőben alkonyatban

Szép pillangót fogok ottan,

Ujjamon lesz arany pora,

Arany pora,

Arany pora,

Le nem mosom róla soha.

FURULYA

Milyen szép,

Milyen szép,

Milyen szép is lehet az élet,

Milyen kár,

Milyen kár,

Milyen kár hogy én csak henyélek.

Milyen jó,

Milyen jó,

Milyen jó szerelembe esni,

Milyen rossz,

Milyen rossz,

Milyen rossz tétova keresni.

Milyen szép,

Milyen szép,

Milyen szép virággal a reggel,

Milyen kár,

Milyen kár,

Milyen kár hogy sose kelek fel.

Milyen jó,
Milyen jó,
Milyen jó a hajóra szállni,
Milyen rossz,
Milyen rossz,
Milyen rossz a parton mászkálni.

Milyen szép,
Milyen szép,
Milyen szép a négyes a bálban,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár hogy a falnál álltam.

Milyen jó,
Milyen jó,
Milyen jó megfogni a lepkét,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, akik elengedték.

EGY RÉGI SZÓKÉHEZ

Csak annyi volt veled szerelmem
Csak annyi volt,
Egy kézfogás idegen helyen.

Egy fuvalom . . . nem is tudom mi.
Nem is tudom
Csinált virágot megszagolni.

A kisasszony a zongoránál,
A kisasszony
Elsétál, beleüt, odább áll.

Két felleg közt a hold hogy elmegy,
Két felleg közt
Csak annyi volt velem szerelmed.

Arany gyertya sötét szobán át,
Arany gyertya
Nyíló ajtó eloltja lángját.

Őszl fák közt jutott eszembe,
Őszl fák közt
A földre nézek elmerengve.

Mínta régi tallért találnék,
Régi tallért
S keresném rajta a királynét.

A TÁNCOSNŐNÉL

Mit is keresek én itt ezen az ágyon,
Miért hervasztom itt
A csókom, egy száll hullandó virágom.

Egy vánkoson hogy is nyughat fejem fejeddel?
Karod nyakam körül,
Karod nem állom már, elég volt, vedd el.

Nem kell már csókod, se szíved, se hűséged,
Csak tréfáltam flam,
A szeretőd nem tud szeretni téged.

Folyót ülel a híd te kedves, úgy ülelnék
Karjaid engemet,
A híd ülelné, a folyó meg elmegy.

A végtelen tengert keresi messze-messze
A nyugtalan folyó,
S belészakad, hogy életét elvesse.

HA ÉN AZT TUDNÁM

Ha én azt tudnám ki a legszebb,
Ha én azt tudnám mi a legjobb,
Ha én azt tudnám merre tartsak,
Ha én azt tudnám mitévő legyek.

Ha én azt tudnám min örüljek,
Ha én azt tudnám mért sóhajtsak,
Ha én azt tudnám minek élek,
Ha én azt tudnám hogy mi lesz velem.

IFJÚSÁGOM EL NE MENJ MÉG

Ifjúságom el ne menj még,

Gyöngy idő, tündér erő.

Jaj maradj még drága vendég

Hangom sírva kérlelő.

Hogy kopik már vad hajam

Ijedt vagyok, nyugtalan,

Érzem, únsz már és ellépnél.

Hagyván engem a faképnél.

Szánom-bánom hosszú álmom,

Vágyam száraz kortyalt,

Gyengeségem, máléságom,

Éjszakák hóbertjalt.

Tünődésbe halt öröm,

El nem húzott függönyöm,

Meg nem rázott víg esengőim,

Elvirágzott esztendőim.

Még szeretnék útra kelni,
Csavarogni hontalan,
Zöld erdőben énekelni,
Muzsikálni gondtalan,
Vadászni vakon veszélyt,
Úszni kéjek Gangeszét,
Szerelmek között habozni,
Az élettel játszadozni.

TISZAPART

Úl egy szegény halász ember
Kettesben a néma csenddel,
Ott ül füst nekül pipázva,
A tolvaj hálót vigyázza.

Kezdi a hálót emelni,
Halat nem tud benne lelni,
Száll le mint a pók a háló,
Kút, kazar, fa, mind oly álló.

Áll a nap fenn, áll a felhő,
Nem jön fecske, nem jön szellő,
Nem látszik hogy a víz folya,
Isten mintha bóbiskolna.

Talán el is felejtette,
Hogy a földet teremtette,
A Tiszát is bele tette
S a halászt mellé ültette.

ÜGYETLEN SZAVAK

Ón,

Érzem mindig, valahányszor sóhajtok,
Mintha a szívem közepébe vón.

Gong,

Hang, illat, arc, verssor megüti néha,
Mélyen, sokáig, ellankadva bong.

Táj

Szüzen dereng az élet fátylain túl,
Elmúlt, nem látom. Itt maradni fáj.

Dal,

Sehonnan jön, hajnalból, álomhangon,
Figyelnék s a csend bánatába hal.

Köny,

Felfut szívemből, mint a gyöngy, szememhez,
Mebánja és a szívbe visszajön.

NINCS EGYÉB ÖRÖMÖM

Nincs egyéb örömöm
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb szerencsém
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb ujságom
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb vetésem
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb színházam
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb nyugalmam
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb szándékom
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb mentségem
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb igazam
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb vigaszom
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb reményem
Mint a felhők az égen.

JÁROK-KELEK, MEGÁLLOK

Járok-kelek, megállok,
Nézem a házakat,
Nézem a kocsikat,
A fáknak rácsait,
A lámpák oszlopát,
Nézem a boltokat
S megnézek minden embert,
S nézem a ligetet,
Fűvét, virágait,
Nézem a hidakat
És nézem a Dunát
És gyárok füstjét
És a felhőt az égen
S mindig gondolkozom,
De amit gondolok
Úgy elmegy mint a zaj,
Úgy elmegy mint a füst,
Úgy elmegy mint a víz,
Úgy elmegy mint a felhő.

A BOIS DE BOULOGNE-BAN EGY PADON EGYEDÜL

Mosolygó fehér angyal
Almodoz az égen
Félig betakarva
Kék selyem paplannyal.

A napsugár a fűvön
Mint arany kigyó siklik,
Egy fának dült biciklit
Hirtelen megcsillantat.

Fehér erek, szűk mesgyék,
Csinos fiatal népek
Karonfogva ellépnek.
Fütyörésznek a lombok.

Fenn a felhők alatt
Halovány ballon áll,
Felhajított labda,
Aki az égen ragadt.

Az úton előttem
Autokban nők repülnek,
Egy rám nézett, mosolygott.
Nem, nem, képzelődtem.

Fátyoluk utánok
Rebdes, hullámszik, lebben,
Istenem mi van ebben,
Fátyoluk utánok.

Az Armenonville felől
Idezengő-lengő
Elalélt keringő
Édes utolsót sóhajt.

Szezám, zárulj Szezám,
Jaj Páris, flatalság,
A fejemet lehajtom,
Múltam, jövőm, hazám.

Hátam mögé somfordált
A bánat cigánya,
Ríjja, ráncigálja
Nótámat a fülembe.

(Páris)

S Ó H A J T Á S

Mint a gyertyavilágot ha elfogják tenyérrel,
Az én életem kedvét úgy vette el a bánat,
Rossz reggel ott hagyni megmelegedett párnámat,
Az álom ott maradt, az utcára nem kísér el.

Nem hallanám hangom ha kiáltanék magamnak
Egy zöld erdőbe vissza s magam meg nem találnám.
Mi lett sárkányommal, mely fölakadt a fa ágán?
Jaj növénygyűjteményem virágai hol vannak?

Elevenen szeretnék kijutni a világból
És hirtelen belépni régen hallott mesébe,
Egy hol volt hol nem volt palota közepébe,
Hol ágyamat megvetnék édes, langyos virágból.

Mondanám: eltévedtem, elvesztettem az utat,
Hogy hol jártam, mit láttam, azt én mind eltagadnám.
S vidám könnyekkel nézném, ölelném, símogatnám
Az angyalhangon szóló lányokat meg fiúkat.

A DARVAK

Mellemből sóhajok szöknek fel,
Ajkamról halkán elrepülnek,
A levegőben összegyűlnek.

Ott szállanak magosan, messze,
Mint a darvak hamuszín éke
Egy álmodott meleg vidékre.

A KERT FÁI

Rózsafa szegény de gyöngé,
Ha a karóhoz nem dülne,
A napfénytől elszédülne.

Mint a szüzlány keblecskéje
Szakadt zöldből kikaacsintó,
Olyan szép a rózsabimbó.

Amafa mint a menyasszony,
Szerelmében színfehérben
Majd elájúl örömében.

Gesztenyefa meg nem moccan,
Virágai állnak rajta,
Ha megmozdúl, lehullajtja.

Az orgona mélyen hallgat,
Illatát alélva ontja,
Maradok annak bolondja.

Estefele jaj hogy adja,
Mondd boldogság vagy búbánat
Nagy szaga az orgonának?

Galagonya olyan furesa,
Mintha nem igazán állna,
Csak szívemből lepingálva.

Mintha várna andalodva,
Álom lenne, tündér lenne,
Odamennék, ellebbenne.

A VIRÁG SZEBB

A virág szebb a világnál,
Szebb az álom a virágnál.

Szebb a tenger mint az ember,
Szebb a felhő mint a tenger.

Hervadt levél szebb a zöldnél,
Szebb a hó a fűves földnél.

Naplemente szebb a napnál,
Holdas éj az alkonyatnál.

A hajnal szürke selyemmel,
A köd rózsasejtelemmel.

Fecske szép ha száll, ha játszik,
Szebb ha tűnik s már nem látszik.

Szép a zene zengvén zengve,
Szebb ha elhalt, esuda csendje.

Szép megnézni festett képet,
Aki hátrább-hátrább lépett.

Szép a visszhang ha beszélnek,
Szebb az emlék mint az élet.

ENNUI

Futnék, kapkodnék
Egy eltűnt kéz után
Amely felé nem nyúltam,
Elnémult dal után
Melyet meg nem tanúltam,
Futó fátyol után
Mely szélben meglegyintett,
A legyező után
Mely szétnyílt, egyet intett
S összecsucódott.

S Z

Gyer

S az

MI a

Még

Foly

Az ü

Után

Keze

Cser

És n

Csak

Ejfé

S a

Mac

SZONETT

Gyerekeknek érzem magamat
S az ifjuság már elhagyott,
Mi a boldogság nem tudom,
Mégis boldogtalan vagyok.

Folyk előttem a világ,
Az örömök aranyhalak,
Utánok nyúlok, istenem,
Kezem alól kislkkanak.

Cserélek éjet és napot
És nem kapok csak bánatot
Csak bánatomat nevelem

Éjjélkor únom magamat
S a tetőn sír a hold alatt
Macskahangon a szerelem.

FECSKE ELFUT A SZÁRNYÁN

Fecske elfut a szárnyán,
Messzire jár,
Nem látni már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
Amerre a madár.

Felleg az égen elmegy,
Elmegy, de kár,
Nem látni már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
Arra valami vár.

A szél jön a mezőben,
Hajamba jár,
Elhagyja már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
De soha meg nem vár.

Pityangról a plhójét

Elfújta már,

Nem látni már.

Jó volna arra menni,

Jó volna arra lenni,

Ki tudja merre jár.

HOLD

Feljön a hold, szép fejéren
All az éjen,
Csillagok kacagó harca
Káprázik köröskörül,
A holdnak beteges arca
Néz, mereng, vár, nem ürül.

Egyszer csak ezüst mosolyja
Fellocsolja
Bágyadt képét és elrezdül,
Indúl és leng fényesen,
Tiszta tejúton keresztül
Ellebeg veszélyesen.

Csillagok közt, kék felhőkön
Mind előbb jön.
Ing ohajtott borzadállyal,
Csügg mély, néma városon,
Szende kéjjel, álmos bájjal
Lejt, iramlik, száll, oson.

Igy édesget, így esal szépen

Egy idétlen

Alakot, ki a tetőn lenn

Lassan jó elébb, elébb,

Néz föl ártatlan, merően

És a semmlbe lelép.

GONDOLATOM KÜLDÖM

Gondolatom küldöm

A füsttel az égbe

Az Isten elébe.

A szívem fájdalma

Elmegy valamerre,

Fekete tengerbe.

Mosolyom hová megy,

Illan, szállva szálldos

A csendes halálhoz.

Sóhajom zónázik

Előre, jövőre,

Megyen messzi földre.

Majd fúkál a réten

S pongyola pitypangnak

Pelyhei illannak.

Majd sétál a kertben
S álmodva csóválja
Szép fejét a mályva.

Bitangol az erdőn,
Suttognak a lombok
Búsát és bolondot.

Elmegy a tanyára,
Repdesni fog rá a
Lányok pántlikája.

GITÁR

Takarodni a szép felhők alól
Úgy fáj, úgy fáj.
Menni a kertből, a muzsika szól,
Úgy fáj.
A jajt a sírig vinni hangtalan,
Megélni és nem ölni meg magam.

Nem szökni el rózsázott esolnakon
Úgy fáj, úgy fáj.
Egy padra ülni s tudni, hol lakom
Úgy fáj.
Minden herecegnővel szakítani,
Szerkesztő urat alakítani.

Nem kelni mindig India felé
Úgy fáj, úgy fáj.
Francia kék, nem veszni el belé
Úgy fáj.
A nap süt, el nem kiáltani: ó!
Ifjúságról elhinni, hogy bohó.

Ha kérdik, hogy vagyok: jól köszönöm,

Úgy fáj, úgy fáj.

Titkolni a halál milyen öröm,

Úgy fáj.

Arról beszélni, melyk a jó szivar,

Esernyőt vinni mert jön a vihar.

Mutatni, mintha mindegy volna már

Úgy fáj, úgy fáj.

Görbülni lassan, mint a pipaszár,

Úgy fáj.

Elnézni, hogy lesz majd mindenki vén,

Nem dűlni nyakukba: szegény, szegény.

Csak egy-egy könnyet ríni még sután

Úgy fáj, úgy fáj.

Egy csepp víz hull elállt eső után,

Úgy fáj.

Mondani: igen, meg mondani: jó,

Úgy bólogatni, mint a hintaló.

Gyermek hajt karikát tavaszi nap,

Úgy fáj, úgy fáj.

Nekem szalad, megkapni, szólni: happ!

Úgy fáj.

Arany reggel lehulló angyala,

Mély ködben hattyu meghaló dala.

A csillagokat mind elejteni

Úgy fáj, úgy fáj.

A feledést is elfelejteni

Úgy fáj.

A lemondásról is lemondani,

Isten veled, soha se mondani.

IMÁDSÁG

Ki ülsz az égben a vihar felett,
Én istenem hallgass meg engemet.

Hozzád megy szívem, itt szavam dadog,
Hazámért reszketek, magyar vagyok.

A népekkel ha haragod vagyon,
A magyarra ne haragudj nagyon.

Ne haragudj rá, bűnét ne keresd,
Bocsáss meg néki, sajnáljad, szeresd.

Szeresd, vigyázz rá istenem atyám,
El ne vesszen veszejtő éjszakán.

Mert itt a népek nem tudják, mit ér,
Hogy olyan jó mint a falat kenyér.

Hogy nem szokott senkit se bántani,
Lassu dallal szeretne szántani.

Édes istenem te tudod magad,
A bárány nála nem ártatlanabb.

Te tudod ezt a fajtát, mily beceses,
Milyen takaros, mily kellemetes.

Te látod életét minden tanyán,
Te tudod hogy beszél: édes anyám.

Te tudod a barna kenyér ízét,
Te tudod a Tisza sárga vizét.

Te tudod hogy itt milyen szívesen
Hempereg a csikó a füvesen.

Tudod a nyáj kolompját ha megyen,
Édes szőlőnket tudod a hegyen.

S keserű könnyeink tudod Uram,
Hogy mennyit is szenvedtünk csakugyan

S hogy víg esztendőt várunk mindenér
S hisszük hogy lesz még szőlő, lágy kenyér.

Óh keljetek a magyart védeni

Ti istennek fényes eselédai:

Uradnak mondó el arany arcu Nap,

Mondó el szerelmes délibáodat.

Dicsérjed a Balatont tiszta Hold,

Hisz szebb tükröd a földön sohse volt.

Csillagok, értünk könyörögjete:

Kís házak ablakába reszketeg

Szerteszét este mennyi mécs ragyog...

Könyörögjetek értünk csillagok.

ADD A KEZED

Add a kezed mert beborúlt,
Add a kezed mert fú a szél,
Add a kezed mert este lesz.

Add a kezed mert reszketek,
Add a kezed mert szédülök,
Add a kezed összerogyok.

Add a kezed mert álmodok,
Add a kezed mert itt vagyok,
Add a kezed mert meghalok.

HÉT SZIN

Felém távol szivárvány látszik,
Szivárványom hét színe játszik:
Rózsza remény, viola gyásza,
Hervadt levélszínű lemondás,
Kék honvág, fájdalom bíborja
És jégszínű reménytelenség
És lelkem álmának fehérje.

DE KÁR

De kár a szőke szüzekért,
De kár az édes ízekért,
Hűvös homályos hajnalért,
Kakasszóért, füttyért, dalért.

A melegért, a hidegért,
A finom, finom idegért,
Az álomért, az óhajért,
A mosolyért, a sóhajért.

A színekért, a szavakért,
A tiszta téli havakért,
A záporért, a szelekért,
Ellebbenő levelekért.

A zúzmaráért, harimatért,
Jégért és forró gyarmatért,
A Szaharáért, tengerért,
Szigetekért, vademberért.

A pillangókért, méhekért,
Meg minden hernyó-céhekért,
A nyárfának rezgéseért,
A vasrács sűrű réseért.

A kukorica-selyemért,
Répáért, petrezselyemért,
Lila kalarábéfejért,
Mezőknek minden fűvéért.

A fényes, esűszós halakért,
A százezer madarakért,
A foszló felhőalakért,
A napsütötte falakért.

A kikötőkért, Párisért,
A korallért, a klárisért,
Az aranyért, az üvegért,
A papos cukorsüvegért.

De kár a kandi rimekért,
A szép komoly könyveimekért,

Aranyba pingált képekért
S a szobrokért, a szépekért.

A hosszú fasorért de kár,
Ahol az ember maga jár
Boldogtalansággal teli
S a végtelent elképzeli.

Leírom mert eszembe jut,
Mily szép az égen a tejút
Lombok közt lámpasúgarak.
Hányó szentjánosbogarak.

De kár a jégvirágokért,
A nem tudott világokért,
A ködökért, az árnyakért,
Éjjélbe szálló szárnyakért.

A rózsaszínű bábukért,
Tág szemükért, pötty lábukért,
Elbűvölt bábruhájukért
Jaj, eszméletlen bájukért.

A cigarették füstjéért,
A mozdonygőz ezüstjéért,
Mégfüstölődött üstökért
Meg mind a kéményfüstökért.

De kár a friss lehelletért,
A bűvös-bájos balletért,
Tüllért, csipkéért, csokrokért,
A holdimádó bokrokért.

De kár a bíbor alkonyért,
Repkényes régi balkonért,
S a holdért, mert oly esztelen
Lebeg felhők közt estelen.

De kár az első évekért,
Tudatlan tiszta élvékért,
Bárányért mely mezőre jár
De kár, de kár, de kár, de kár.

A csöndért, jaj a viharért,
Operai zenekarért,

Fehér fejű pojacokért,
Húsvéti tyúktojásokért.

A lépesőkért, a hidakért,
Hajoló hattyúi nyakért,
A szép szivárvány-ívekért,
A szivalaku szívekért.

Ugy-e milyen furcsa a csend,
Mikor az ember füle cseng,
Az élet tűnik, tovahal,
Egy más világ emléke csal.

De kár a sárgás könnyekért,
A fekete göröngyekért,
Irtózatért, csodálatért,
De kár a hervadt bánatért.

Kis kockákért ha a napon
Tündöklenek az ablakon,
A szemfényért mely jár, jelez,
Melyben az élet tűnedez.

Csengettyükért, harangokért,
Kántáló gyermekhangokért,
Orgonasíp sápadt sora,
Oh hegedű, oh zongora.

Oh cello, hárfa, oboa,
Caelesta, flóta, furulya,
Oh mandolin, banjo, gitár,
Citera, oh mindért de kár.

Trombita, dobszó, tambura,
Tárogató, kolomp, duda,
A clavecín milyen anda volt,
Az is szívem visszhangja volt.

Oh cimbalom s üvegharang,
Triangle, harmonika-hang,
Gong, castagnette, kürt és aeol
Nyárfák közt távol valahol.

Hangvilla mely hosszan mereng
Gummi mely kifeszítve peng,

Akáclobról tépett levél,
Mely kis fiúk száján zenél.

De kár hajóért, vonatért,
Omnibuszért, díszfogatért,
Repülőgépert, autóért,
De kár a vágótánczó lóért.

Hí minden, minden menni hí,
Talyiga, szán koresolya, shí,
Sikló mely kúszik a hegyen,
Ringlispil, hinta, mind megyen.

De kár a bál láncokért,
El-elhullámzó táncokért,
Óh-kért, bókért, hajbókokért,
Hattyúnyakú kézsókokért,

De kár a csókért, a csodás
Csókért, kívánt dulakodás
Vagy lázas egyezés után,
Kár, kár, kár a csókért csupán.

A csók, te életem, a csók
Jobb mint az összes földi jók,
Az édeseknél édesebb,
És mézeseknél mézesebb.

Csokoládé, bonbon, bíbor
Vanília, malagabor,
Forró jamaikai rum,
Tokaji, absinth, opium.

Nincs muskotály, must és eper
Mely édes csókkal érne fel,
Nincs Mozart-dallam, anyai szó,
Mely hozzá volna fogható.

Nincs théa, mák, méreg, fahéj,
Édesgyökér és tiszta tej,
Nincs ananász, nincs kakó,
Hogy volna hasonlata jó.

Piskóta, torta, naspolya,
Alvó babának mosolya,

Nincs mazsola se datolya,
Füge, narancs, soha, soha.

Édesebb mint a málna, sőt
Mint minden émelyült befőtt
És édesebb a bosszunál
S a sóhajnál, a hosszunál.

Nincs oly forró eukrászi kók
Nincs olyan inyenc, mint a csók,
Orangade nincs, nincs semmi jam,
Nincs olyan édes semmi sem.

Nincsen punes, grok, likőr, háris,
Akármilyen mélyen hat is,
Pergetett mézzel tele tál,
Hóban való álomhalál.

Nincs ájulat, nincs képzelet
Mely annál édesebb lehet,
Oly édes, édes, képtelen,
Oly véghetetlen végtelen.

Cseresnyepár, csali csere,
Ajk ajk felé virit: gyere.
Mily esacsiság, mily oktalan,
Mily borzasztó boldogtalan.

Oh lefogott karmos kacsók
Oh csucsorított esacska csók,
Oh elrévült esókizü szók,
Fulladt, borúlt, vak, néma csók.

Oh rózsázás, szőlőszedés,
Szenvedélyes szép szenvedés,
Mézes-mázos marakodás,
Oh túlvilági hasadás.

Égő szírup s izes parázs
Vidám, vadúlt, véres varázs,
Napnak langálló kelete,
Éjl tengerek feneke.

Iny csikland, csíp, fog, él, gyulad,
Nyelven vonagló indulat,

Lehellet, sóhaj, hang elegy
Alélva csókkal összemegy.

Rubint csók, esordúl, zeng, ragyog.
Tűzesengők, olvadt csillagok,
Jaj fájó menny, boldog pokol,
A szívben száz szív bujdokol.

Egymásba két-két szem mered,
Bennről mosoly s halál ered,
Pillák lankadva lejtének,
S elúsznak éjbe a szemek.

De kár a csókért Istenem,
Mert itt volt, itt van, itt terem,
Világ világra föllehel
S bolond sikollyal kapja el.

Csók, csókolnám papírra, csók,
Csak nem fogadnak szót a szók,
Egy más világra elviszem,
Ott elmondom majd, azt hiszem.

Jó vón mint felhő lengeni,
Mint égitest kerengeni,
Mint angyalarc merengeni,
Mint kagyló zengni, zengeni.

Jaj szállni, szállni, szállni csak,
Mint halvány álommadarak,
Tünni mint árnyék mely nem él,
Itt járni mindig mint a szél.

Csak lenni mint egy szem homok,
Kit érnek hullámstromok,
Kit szél gázol, gyermek kever,
Ki mégis a parton hever.

Nem tudom, év, év, év halad,
Ő itt marad az ég alatt,
Csillan, csillan mert süt a nap,
S az óceánnál boldogabb.

A MOSOLY

Én úgy csodálom a mosolyt
Én azt leírni úgy szeretném,
Én nem tudom, de oly jól esne
Ha a mosolyt le tudnám írni.
Utánozhatnám csak betűkkel
Ezt a tündér mozgást az orcán,
Mely mintha mély szenderből jönne,
Ugy kél és indul a cimpák fölött
S gyöngéd és karesú illanással
Vonagló ive kétfelé lejt
S hasonlít a hattyúk nyakához
Amint a vízbe hajlanak
S olyan is, mint a hegedűk
Két S betűje, olyan is,
S az ajkak mellett jobbra-balra
Megáll a két varázsvonal,
Hízogó koszorú a szájnak
És míg lejtett édesdeden,
A két orcát földuzzasztotta,
S ott lett két kis derült halom,

Melyek fölött fény tündez.
És ezalatt a két szemet
Mily változás bájolta el,
Gyöngéd s oly könnyű a tekintet
És mintha íze lenne: édes.
S úgy néz, esodálva kedvesen,
Mintha mást látna, mint amit néz
S oly anda fény jár a szemekben
Mintha hold sütné valahonnan,
Meleg hold álmodott világból
Nézd, nézd a száj mozdul, huzódik
S az ajkak válnak szép szelíden
És a esontváz előmutatja
Remek két Ceylon-gyöngysorát.

LÁNYOKNAK VALÓ NÓTA

Gyertek lányok karonfogva
Menjünk fel egy magas dombra
Nézni az eget milyen kék
Lányok lányok
Nézni piros naplementét.

Gyertek lányok jó időbe
Kisétáljunk zöld erdőbe,
Zöld erdőnek közepébe
Lányok lányok
Ott leüljünk csendességbe.

Gyertek lányok szép sorjába
Menjünk a folyó partjára
Ott megálljunk, nézzük lányok
Lányok lányok
Hogy mennek el a hullámok.

Gyertek lányok kéz a kézbe
A pusztának közepébe,

Hadd fújja a szél hajunkat,
Lányok lányok
Hureolja el sóhajunkat.

Gyertek lányok koszorúba
Egymás vállára borúlva.
Tegyük össze szép fejünket,
Lányok lányok
Sírjuk össze könnyeinket.

ELALVÓ HATTYU

A hattyún lehajtja hó nyakát
Hó nyakát fekete tóra,
Ő nem tudja hány az óra,
Nem is hallgat harangszóra,
Nyúgovóra nem mond jóccakát.

Szép esendesen megáll a tavon,
Árnyéka ott van mellette,
Az is fejér mint a teste,
Sötét a víz meg az este,
Ez lehetsz te, sötét fájdalom.

Most alszik el a hattyúmadár.
Megyen a hold haloványon
Végig a vérző világon,
Áll a hattyú ében tálon
Mint az álom. Minden néma már.

HÚSZÉVES FIUK HALÁLA

Két karjokat még kitárják
Mint madár, ha száll, a szárnyát,
Mondd elszállhattak vele
Bájos tartomány fele?

Mint varázslatban lehúlltak,
Mint álomban úgy elmúltak,
Mint a hópehely leül,
Mint pillangó elrepül.

Virágarcecal esodaképpen
Elomolnak rémmesében,
Feretegben milliom,
Milliomnyi lilium.

Mint a csillagok az égen
Csudálkoznak az éjjélen
S hajnalban kialszanak,
Mielőtt fölkel a nap.

Tán csak itt jártak, mint nyáron
Mosoly fut le napsugáron

S játszik a tornác falán,
Vendégek voltak talán.

Hova való a mi drága
Orgonánk tűnő virága?
Hát zölden hullt falevél
Akit elszöktet a szél?

Hova való ifju sóhaj?
Hova való édes óhaj?
Álom, ábránd elhaló?
Életünk hova való?

Tán már otthon járnak-kelnek,
Angyalokkal ünnepelnek,
Könyökölnek meglehet
A szivárvány híd felett.

Elmerülnek fényes égbe,
Tejtengerbe, édességbe,
Mint csengettyű elhal csendbe
Csengve, zengve végtelenbe.

A

Csa

Ho

A

Csa

En

UJJ

Nem

Gyö

Es e

K16

Tril

Oda

A SZERELEM

Csak melegedni tartottam két kezem
Hozzá, mint a szegény vándorló a csapszékben
A kályha mellé megy s karjait nyitja szépen.
Csak melegedtem, nem tudtam, hogy vétkezem.

En is, uralm, úgy fáztam odakinű.
Ujjaim összeálltak, kék lett és ugrált ajkam,
Nem ismerem magam, nem tudom én mit akartam.
Gyönyörről hallottam. Azt tudtam már, mi a kín.

Es elégettem két kezem, két szemem
Klégett és megégett a szívem, összeégtem.
Trillával mind a reggel s az éj mind holdsütésben
Odaégett. Leégett életem, mindenem.

SZOMORÚ FŰZ

Több fák mellett a mezőben
Egy szomorú fűz is éled,
Levelezik minden ága,
Olyan szép zöld hogy még sárga.

Jaj de mégis szomorú fűz,
Gyenge lombjai lejönnek
Mint a bánat, mint a sóhaj,
Mint a földbe való óhaj.

Hiába a selyem kék ég,
Hiába ült egy rigó is
Tetejébe széjjelnézni,
Hintálgatni, fűtyörészni.

KÉK ÜVEGGÖMB

Én leírom a papírra
Hogy milyen szomorút láttam,
Mert nincs kinek elmesélni
Csak a szép fehér papírnak.
Láttam egy kék üveggömböt
Léc hegyében virágágyon
Elhanyagolt kertecskében,
Kibe mentemben benéztem.
Csorba volt a kék üveggömb
És homályos és poros volt.
Én megálltam és elnéztem
És gondoltam édes nyárra
És gyöngye szép menyasszonyra
Aki a kis kertbe sétált,
S a kék gömb előtt megállott
Mert magát meglátta benne
Csupa kékben és aranyban
Kicsibe, rézsút kinyúlva
S tündökölte mint az álom
S kezét szeme fölé tette
S csudálkozott és mosolygott.

RÁNC A LEÁNY HOMLOKÁN

En leírnám ó csak bírnám,
Hajszás árnyék, emlék, álom,
Szél vonása havon, télen.

Gyűrődés a rózsaszirmán
Hasadás ó porcellánon,
Téveteg ér falevélen.

Tán betű megyen merengve,
S félbemarad elvonulván,
Jaj milyen jelt indult írni?

Mi értelme, célja, rendje
Vagy sejtelme, megtanulnám:
Túlvilági vagy csak síri?

Mint egy sóhaj hült akkordja,
Olyan tűnő, olyan halvány,
Olyan könnyű, olyan semmi.

De fölvette, nézd fenn hordja
Homlokán a fiatal lány,
Ott van, nem tud ellebbenni.

A mosdóvíz le nem mossa,
Törülköző le nem törli,
A púder le nem porozza.

Bánatos fátyol dugdossa,
Ujj nem tudja eldörzsölni,
Sem orkán el nem orozza.

Sötét este betakarja,
Édes alvás elfelejti,
De reggelre mindig ott van.

Hogy jön az mondd? Éjfél varrja?
Pillanat villámul ejti?
Évek vésk szép nyugodtan?

Kubikoló törpe percek,
Százan ezren millióan
Piel kis ásókkal ássák.

Sugdolózva: gyertek, gyertek
S a mint elvégezték: jól van,
Mennek ásni másutt mását?

Balzsamolaj, tejviz, krémek,
Villany munka, lágy zománcok,
Pipere bűbáj Lyonban

Most ha összebeszélnek,
Mind mennének, azt a ráncot
Vissza tudnák venni onnan?

Ha lehetne visszavenni,
Lehetne-é visszaadni
A napokat kik lementek?

Tiszta gyöngyben elé tenni
Könnyeiket kik annyi s annyi
Cseppben ölébe cseppentek?

Egy szallagban selyem ah-hal
Vissza vonni sóhajt, sóhajt,
Melyek messzi iramoltak?

Felrózsázni múlt tavasszal
Pusztá kertet, dermedt óhajt,
Élve visszahozni holtat?

MINT A HANGAFA A PUSZTÁBAN

Mint a hangafa a pusztában
Olyan leszel te,
A szép idő elmúlt teróllad,
Lármát hallasz s hozzád nem szólnak.

Bohók danolva ceterával
Feléd bokáznak,
Elhallgatnak ha odaérnek,
Csúnyán néznek rád oszt kitérnek.

Jaj szép leányok kergetőznek
Mohó sikollyal,
Kis csecsők reszket, sok szalagnak
Nézhedd lengését, elszaladnak.

Majd kérdezed mikor tavasz lesz:
A tavasz hol van?
Óbégatsz és zokognál nagyba,
De könnyeid be lesznek fagyva.

Elpusztúl a virág a földről,
Madár elbúvik,
Gyász csüng köröskörül az égen,
Bádog nap pislog közepében.

Horpadt hold kél mosollyal néked,
Denevér simít,
Szúrós eső csókolja orcád,
Szétnézel, szürke mind az ország.

Mint a hangafa a pusztában
Olyan leszel te,
Kihez a szél jár késő este
Hogy levelelt hessegesse.

Kinek levele nyáron elszáll,
Szerteszéjjel száll,
S fejét úgy rázza zúgó szélben
Keservesen, sötét éjjélben.

MINT AZ ÉGEN A HOLD

Semleges voltam én, mint az égen a hold,
Ki kék útjain holt álmában iramol
S tornyok arany keresztjein ezüst örömét elvonja.

Én gyáva voltam mint az őszi fű,
Ki reszket hajnalban s reszket este felé
S mint a pillangó ki hogyha árnyék jön közel, már
[lebben.

Én bátor voltam mint a falusi fiúk,
Kik karácsony reggel járnak hajlós jegen,
Vagy mint a kisasszony aki vizet iszik égő bálban.

Én ártatlan voltam mint egy ákác levél
Kit a tavasz hozott, az ős meg majd viszi,
Ki melegszik a napon, port visel, ragyog az esőben.

Én a legbűnösebb voltam, mert éltem én,
Mert szívet tartottam s adtam lehelletem
S szavam mindig jönni akart, de hallgattam és hall-
[gattam.

De nem is éltem, én tudtam halva vagyok,
Fölkél arcom tisztán a földnek peremén,
Két szemem lát és emlékszem s csalódom, de nincs már
[könnyem.

OLY SZÉP SZIVEM VOLT

Oly szép szívem volt valaha
Barátom, ibolyacsokor,
Kibomlott nem tudom mikor,
Elfonnyadt, émely a szaga.

Kényes volt mint a lakktopán,
Amely csak bálterembe jó,
Vagy csúszni szényegen való,
Nem sárba menni ostobán.

A szívem meleget adott,
Mint május olyan meleget,
Minden növénynek eleget.
Most hol jég, hol pokol vagyok.

Kinyithattad vón mellemet,
Olyan tükör volt itt belül,
Kiben a csúf is felderül.
Már vaksi, nem tud kellemet.

Édes szív volt, piskóta volt,
Aki harapta tudja még,
De könnyem több volt mint elég
És könnyben ázott s elromolt.

Mosolygott, mint a tengerek
Remek kagylója s idegen,
Boldog zúgást tett idebenn.
Nézd, eltörték az emberek.

1917 - BEN

Ez a kék ég vörös lehetne,
Rajta fekete nap mehetne
Csupa fekete fellegekbe.

A madarak hallgathatnának,
A nagy erdők jajgathatnának,
Hegyek vissza jajt adhatnának.

Gyermekek riva ríhatnának,
A sírok mind kinyílhatnának,
Halottak halni hihatnának.

N É I

Néked
S bot
Unott
Foszló

Meleg
Mely
Addig
Elron

Épp o
Szeme
Tán m
Évekb

Jobbk
Szeret
Te is
Igaz k

NÉKED SZÓL

Néked ki száz év múlva sétálsz a sétaúton
S botoddal, ha szokás lesz akkor is bottal menni,
Unottan piszkálsz száradt levelek közt, e semmi
Foszlány papírt, barátom, révedve Néked nyújtom.

Meleg lehelletem fut a tiszta papírosra
Mely eléd zöröghet a levelek közt a porban,
Addig tudom sok sár eltörli a szót a sorban,
Elrongyolja a szél, az eső barnára mossa.

Épp olyan lesz talán a természeted mind nékem,
Szemed is ilyen lesz tán, a hangod is hasonló,
Tán még a képed is meg járásod is, s a romló
Években éppen így csüngsz majd a végtelenségben.

Jobbkezem adnám Néked, ki ott jársz messze távol,
Szeretnék Véled kezét fogni s szemedbe nézni,
Te is leszel majd úgy hogy lelked holt múltban érzi
Igaz hívedet s avval beszélni vágyva vágyol.

Téged tudósítalak hogy itt voltam a világon,
Hogy szívem vert s halk h-val mindegyre lélegzettem,
Fenn voltam és alúdtam, mozogtam, ittam-ettem,
Isten felől hallottam s meg kell itt halni, látom.

Gyermek voltam, flú, meg ifjú s így férfi lettem.
Ajkam beszélt, nevetett, danolt, füttyölt, sóhajtott,
Szemem könnyeket ejtett, arcomon mosoly hajtott,
Játszottam és küzködtem, unatkoztam, szenvedtem.

Járás közben megálltam utcákon, úton, kertben,
Ébredve néztem szét: a világon vagyok, élek.
Álltam sokszor tükörben s láttam bámúlok, félek
S próbáltam hangom: hah! — és magam meg nem
[ismertem.

Szerettem vón egyetlen, határtalant csinálni,
Hírt adni: itt vagyok! — hogy mind a tengert bejárja,
Mint kezdő nap, mosollyal sütni szegény világra,
S végre orvosságot a halál ellen tanálni.

m,
Ki él mindenkit látni s mindenkivel beszélni
És meghallani mindent és mindenütt ott lenni,
Minden gyönyörön s minden bánaton végig menni,
S időkben és mezekben mindenki helyett élni.

Egy-egy ismeretlennek nyakába vágytam esni:
Oh élsz te is? Hogy hínak mondd? Mit gondolsz
[magadba?
Tudod hogy egyszer élünk? És őt karon ragadva
Sietni el vele a boldogságot keresni.

Hallottam: boldogság. És azt mondták hogy az ninesen.
De hiába mondták meg, mégis csak azt kerestem,
Azt hittem énvelem majd kivételt tesz az Isten
És tréfarabság lesz az élet mézes-billinesen.

a,
Egy aranyat kerestem kit senki el nem vezett,
Kerestem a napot ki estefelé nem megy le,
A gyermek édesded dolgát kívántam egyre,
Fúlásig szedni vágytam borúlt szőlőgerezdet.

Én vágytam esolnakon csak úgy úszni félálomban
Vágytam csak lengni hintán húnyt szemmel andalodva,
Arany zúgásban, milyent hoz kagylók hajnal-odva,
Vagy tűnni néma ménen hajdonfőtt néma honban.

Ősszel gondoltam: óh tél, boldog leszek a télen.
S télen: hogy a tavasszal, S nyáron: hogy majd az
[Ősszel.
Mindennap gondoltam: majd holnap, holnap kezdődsz el
Te fényes édes évad, mikor világom élem.

Jaj, most is hogy leírtam: élem, szívem klújúúl,
Mint ha bujkált a tűz a hamvadt kazalba mélyen
S a pernye új hévséget fog s fellangall éjfélen
Es füstöl és parázslk, ég-húny s a szikra hull, hull.

Hívó élet, friss pázsít, mezítláb lépni rajta,
A völgyben dal, világos kastélyban éji zengés,
Visszhang a mély erdőben, víz arcán kék merengés,
Gyertyák fényében emlék, lány gyúlt, ügyetlen ajka

Rózsaba
Szerelen
Szerelen
Szerelen

Két kar
Két ajk
Szemem
Hangom

Izennem
Felnyuj
A szív.
Mint ha

Te nem
S milyen
Milyen
Hogy az

Rózsabalaton, rózsza, hervadt levélből Tátra,
Szerelem, pillangóból felleg, trillából orkán,
Szerelem, gőze méznek, gyász lángok csoda tortán,
Szerelem: rebben tőlem madárnak mind a fákra.

Két karom volt derékon köröskörül karolni,
Két ajkam esókot tudni, fogaim marni gyengén,
Szemem volt mást nem látni, csak őt, hunyván-
[merengvén,
Hangom llegegni, búgni, jajdulni s szót nem szólni.

Izennem kéne Néked. Mindent szivárvány-ívre
Felnyujtanék hogy Hozzád jusson. Te, fáj a mellben
A szív. Mint égett seb, mint villámlás vak tengerben,
Mint haldokolni szomjan, úgy fáj az ember szíve

Te nem lehet leírni milyen szép volt az ég fenn
S milyen szép volt a nagy víz s a föld akármely tájon
Milyen szép volt. Tán jobban esodálom semhogy fájjon:
Hogy az élet, az élnivaló nem szép itt mégsem.

Vasúton és hajóval eljártam idegenbe,
Csak mulattak s kínlódtak mindenütt körülöttem,
Más-más nyelven váltottam szót s mindig visszajöttem,
Hiába megyek el: csak magammal megyek szembe.

Az igazit beszélni, azt úgy szerettem volna,
Panaszt felnyögni, izes titkot kiadni s kérni
S mindent elkérni mástól s mi nékem van kimérni
S az élőknek köszönni s búcsúzni tőlük sorba.

Ismertem sok-sok embert s kerestem egy barátot
És ismertem sok nőt és egy barátnőt kerestem
S térdemmel a lemondás térdel elé estem
S a magánosság lett a legjobb barátom, látod.

Számolni kell hány évnél tartok s eltűnni halkan
Hogy a nap itthagyt mindig s mondani kell: jó estét,
A selyem élet lassan koplik le mint a festék
Orcáimon, hajam vész s már azt hiszem meghaltam.

Az életet barátom szétszórja itt az élet,
Én nem tudom mit éltem s mi az, hogy én itt voltam,
Már minden igazságnak, mely itt jár, udvaroltam,
Fáradt vagyok, nincs kedvem s magamról nem beszélek.

És képzelem még mindig, sejtem, gyanítom, várom
Hogy a boldogság fog majd egy reggel rám köszönni
S elment időm kezd majd mint tavasz jön, vissza jönni
És minden szépre fordul s azt hajtom: álom, álom.

Én mindennap megnéztem a felhőket az égen
Mert szépek voltak, szépek szépség fölött, túl szépek
És tudtam mindörökre múlnak mint álmoképek,
Ez fájdalom s öröm volt együtt s így volt jó nékem.

A felhők pártján voltam s virágokon borúlva
S a tenger volt tanyám és a széllel kóboroltam,
S mégis mindig és mindig az emberek közt voltam
S mentem szorongva köztük színházba, háborúba.

Az elmúlás kláradt. Halált egymástól vesznek
Az emberek. S eltört a szív. Nyomor, kín, baj, vadság
Paréjja nő a kertben. Álom, remény, szabadság
Elszáradt. És hold és nap eserélve fönn repesnek.

Nincs más világosság itt, csak a halál. Nincs vigasz,
Észben más mentség ninesen, csak a halál. Nincs vigasz,
Csak a halál. Fedél nincs, csak a halál. Ki hí, az
Csak a halál. Nincs válasz, csak a halál a válasz.

Elmúlni vágyom s vágyom. S felélni, jönni, lenni:
Csudálatos csudálat a nagy világ. Egyetlen.
Hogy rittam volna gyáván: emberek! És kegyetlen
Ordítottam vón: álom! téboly! nem igaz semmi!

De ez mind annyi volt mint mikor a sűrű nyájban
Egy juh nyugtalanul megy, fejét felfúrja, béget,
De elnyomják és nem látsz közöttük különbséget
Ahogy tűnnek mind a nagy porban, alkonyattájban.

HOLD, HOLD

Mely hölgynek hűs orcája vagy

Hold hold

Milyen világnak tája vagy

Hold?

Mely vak kéznek jég rajza vagy

Hold hold

Milyen holt honnak pajzsa vagy

Hold?

Mely ékszerésznek míve vagy

Hold hold

Mely őrült árnak szíve vagy

Hold?

A LEZUHANT LOVAS

Megláttam már a boldogság honát
Egy dallam a szívemre támadt
Sötétkék mélység volt előttem
Azon túl barna parton őz futott
Egy sor ciprus nyúlt mint sötét imádat
Láttam felhős mezőt a fák mögött
Rőt márvány kút volt abban a mezőben
Nagy néma nőket láttam összegyűlni
Sétálva mint álomban lankatag
Meghajtott fővel, oly alélt kontyokkal
S keblökkel combjaikkal tejfehéren
Aggatva voltak gyöngé biborokkal
Az ég oly kék volt mint az orgonák
Szemem betettem a gyeplőt bocsájtva
Sarkantyút adtam vad lovamnak
És hátra dültem, még emlékszem én
Hogy hús szélben mosolygott homlokom
Azóta itt lenn fekszem összetörve
Nincs út nincs hang nincs ég nincsen segély
És ártatlan lovam kímült alattam

MADÁR

Hajnal előtt hallottam
Bizonyos madarat
Aki ott hál a lombban
Hogy illa neszt adott
A levelek között
Holdtalan nyugalomban

Szegény talán megfázott
Vagy rosszat álmodott
S vad kicsi szíve fájúlt
Borzadtak szárnyai
Az tett oly enyhe zajt
S az éj megint elájúlt

Kinek híred se hallom
Kít rég elvitt a szél
A messzi rossz világra
Szívemben így moccansz
Elhagyott éjszakán
Kis táncosnő, kis drága

MESZELŐ

Úgy mint az arany álom úgy pihent
A kitelelt szalma kazal
Mert április volt. A nagy téli hó
Az mind az égről bámult a kazalra.
Szegény mama a ház falát meszelte
És éneket vett föl szegény mama
Hogy is szólott az? hallom már, igen:
Elmondanám én hő titkát szívemnek.
És föl nézett a szőke meszelőre
Oly hosszú volt az, mint a hosszú grófok
Olyan magasba sétált
Oly nyegle volt, szeszélyes és regényes.
Fel fel figyelt mindig szegény mama
Fel volt a rékli karja gyűrve
A macska nyújtózott a gangon
Az udvarban figyelt a tyúk
Kapkodva tyúk törvény szerint fejét.
Oh gróf úr akkor úgy sütött a nap
A boldogság zúgott az égből
Szegény mamának szállt a meszelővel

Két gyenge karja s a házfal vizes volt
S világított úgy hogy fájt a szememnek
Emlékszem estek estek nagy magosból
A földre hangos cseppenettel
Ijedt kerek fehér pecsétek.

OLYAN CSÖNDET SZERETNÉK

Olyan csöndet szeretnék
Hogy hallván hallgassam
A pillangók szárnyait

A rózsák jajjait
Szeretném hallani
Mikor odasüt a nap

Szeretném hallani
Kacagni a tollút
Mikor a szélbe hajbókol

A hattyúk örömét
Sötét híd alatt úszókét
Hallgatnám hallgatag

Szeretném hallani
Holdsúgár sikolyát
Ha az ablakot találja

Hallgatnám hallgatnám
A könnyek rívását
Akik az arcon lejárnak

Sülyednék a tengerbe,
Sülyednék, hallanám
Az emlékek énekét

Merülj el ki éltél
Mosódj el ki szenvedtél
Múlj el ki gyermek voltál

FEBRUÁR VÉGE FELE

Hadd állok meg hisz kék az ég
De jó az ég, de tiszta kék!
Kék üdvösség alatt lakok
Ne haragudjatok rám vakok
Ne haragudjatok.

Ujság van, ez a hab meleg!
Pajtás felugrál, enyeleg
Megugat, véle szaladok
Bénák ti szegény lábatlanok
Ne haragudjatok.

Bolond rigó ezen a fán
Csikorog május kuleslyukán
Oly kéjes szél közt borzadok
Halottak jaj kik meghaltatok
Ne haragudjatok.

BOCSÁSSATOK MEG

Bocsássatok meg
Kifürült szemek
Legördült mellek
Megszáradt kezek
Leütött háta
Elsápadt hajak
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg

Bocsássatok meg
Megégett szívek
Befagyott ajkak
Elhervadt fogak
Legázolt arcok
Pusztá homlokok
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg

Bocsássatok meg
Halott kalapok
Pállott gomblyukak
Fáradt nadrágok

Foldott harisnyák

Góllát cipők

Bocsássatok meg nékem

Bocsássatok meg

Bocsássatok meg

Csavargó kutyák

Megkötött kecskék

Kopasz bárányok

Koplaló cinkék

Megragadt legyek

Bocsássatok meg nékem

Bocsássatok meg

Bocsássatok meg

Szétört játékok

Megvakult tükrök

Elesett szegfűk

Levert levelek

Hontalan plhék

Bocsássatok meg nékem

Bocsássatok meg

Bocsássatok meg nékem

SZERETNÉK EPERFA LENNI

Szeretnék eperfa lenni

De olyan csuda nagy eperfa

Kit ha megráznak

Eprészhet alatta mind az egész világ gyermeke

Olyan eperfa szeretnék én lenni

Ki csókot is hullat

Azoknak akik itt száraz szájjal járnak

És hullatnék kiflit a szegényeknek

Szívet a gazdagoknak

TI ÁRTATLAN SZEGÉNYEK

Én volnék a gőg
Nyelnék halálos étket
Hogy soha de soha
Ne véthessek már néktek
TI érzékeny szegények.

Volnék én a kacagás
Egész nap nyűnélek
Volnék a búbánat
Messzi elkerülnélek
TI jószívű szegények

Én volnék az arany fény
Tennék glóriát rátok
Egymásra bámúlnátok
Tyú de begyűlladnátok
TI ijedős szegények.

Volnék én a hold
Kinyitnám tiszta számat

Mesélnék mesélnék néktek
Meg is vigasztalnálak
Ti szótalan szegények

Pillangós álom volnék
Álom, tündéri tréfa,
Véletek, csak véletek
Járnék egy kvartélyra
Ti kedves szép szegények

A halál én volnék
Mese grófnő alakban
Jelennék én meg néktek
A haldokló barakban
Ti haldokló szegények

Parfumos csókot adnék
Dobnám el rossz cihátok
Lágy hintóra tennélek
Szunnyadva ringanátok
Ti ártatlan szegények

AZ ALKONY JÖN FELEM

A boldogság felé indultam én
S attól mind távolabb
Mind távolabb járok,
Gyengülnek száralm.

A gyermekek nem játszanak velem
Pajtásom sok idegen
Sok idegen férfi,
Nem kérdik álmomat.

Az alkony jön felém, magam vagyok
Hallom bús énekem
Bús énekem szállni
Mint költöző darút.

A két karom szakítad le őszi szél
Vidd el ölelni
Azt a nőt megölelni
Ki más hazába vár.

A sírban kezd az élet fájni majd
Majd hullnak könnyeim
Majd folynak könnyeim
Örökké ümlenek.

PINCIO

Olyan fájdalma jött a szívemnek

Csodálom

Hogy el nem borúl s a nap le nem megy

Az azaleák itt hogy virulnak!

Hogy nem fakulnak, hogy le nem hullnak

Csodálom

Csodálom

Hogy ez a sok élőfa mind hallgat

Hogy a harangok meg nem szólalnak

(Róma 1920 április)

A JÉGVIRÁGOK HOLT HONÁBA

Eljön az a nekem való majd
Meglátja szívemet szememben
Sikolt gyöngét, langallva sápad
Esik vállamhoz, úgy ölel meg.

Ezt a tavaszt én akkor érem
Mikor már száraz lesz a széna
Mikor hó lesz az almafákon
S alszik befagyva mind a nádas.

Halántékomhoz ér kezével
Deres hajamtól újja fázik
Csókol s a bánattól elájúl
Hóvíz indul borúlt szememből.

Hold süt le majd a nap nevében
Sötét zajlás közt esolnakázunk
Vad sóhaj úzi gyász vitorlánk
A jégvirágok holt honába.

T A R T A L O M

A FALU ÉJSZAKA.. .. .	5
GYERMEKJÁTÉK	6
FURULYA.. .. .	11
EGY RÉGI SZÓKÉHEZ	13
A TANCOSNÓNÉL	15
HA ÉN AZT TUDNÁM	16
IFJÚSAGOM EL NE MENJ MÉG	17
TISZAPART	19
ÜGYETLEN SZAVAK	20
NINCS EGYÉB ÖRÖMÖM.. .. .	21
JÁROK-KELEK, MEGÁLLOK	22
A BOIS DE BOULOGNE-BAN EGY PADON	23
SÓHAJTÁS	25
A DARVAK	26
A KERT FIAI	27
A VIRÁG SZEBB	29
ENNUI	30
SZONETT	31
FECSKE ELFUT A SZÁRNYÁN	32
HOLD	34

GONDOLATOM KÜLDÖM	36
GITÁR	38
IMÁDSÁG	41
ADD A KEZED	44
HÉT SZÍN	45
DE KAR	46
A MOSOLY	58
LÁNYOKNAK VALÓ NÓTA	60
ELALVÓ HATTYU	62
HŰSZÉVES FIUK HALÁLA	63
A SZERELEM	65
SZOMORU FŰZ	66
KÉK ÜVEGGOMB	67
RÁNC A LEÁNY HOMLOKÁN	68
MINT A HANGAFA A PUSZTÁBAN.. .. .	71
MINT AZ ÉGEN A HOLD	73
OLY SZÉP SZÍVEM VOLT	74
1917-BEN	76
NÉKED SZÓL	77
HOLD, HOLD.. .. .	85
A LEZUHANT LOVAS	86
MADAR.. .. .	87

MESZELŐ	88
OLYAN CSÖNDET SZERETNÉK	90
FEBRUÁR VÉGE FELE	92
BOCSÁSSATOK MEG	93
SZERETNÉK EPERFA LENNI.. .. .	95
TI ÁRTATLAN SZEGÉNYEK	96
AZ ALKONY JÖN FELEM	98
PINCIO	99
A JÉGVIRÁGOK HOLT HONÁBA	100

